

Q.H. 149,51.

(X 2045489)

Zb
7530

De
PANNIFICE GOLDBERGENSI

ANNO CHRISTI M. DC. XCII.

LAUBÆ LUSATORUM

(*Exemplo in Germania hactenus inaudito*)
viciibus plus L. in Somnis concionante,

SCHEDIASMA
THEOLOGICO-PHILOSOPHICUM:

VIRO GENEROSO ET PERQUAM STRENUO
DOMINO,

DN. ABRAHAMO à SEILER,
Toparchæ in Protsch / Weida / Lilienthal /
Leuten & Sare / &c.

DUCATUS WRATISLAVIENSIS DEPUTATO
AD CONVENTUS PUBLICOS GRAVISSIMO,

DOMINO ET PATRONO SUO
VERE GRATIOSO,

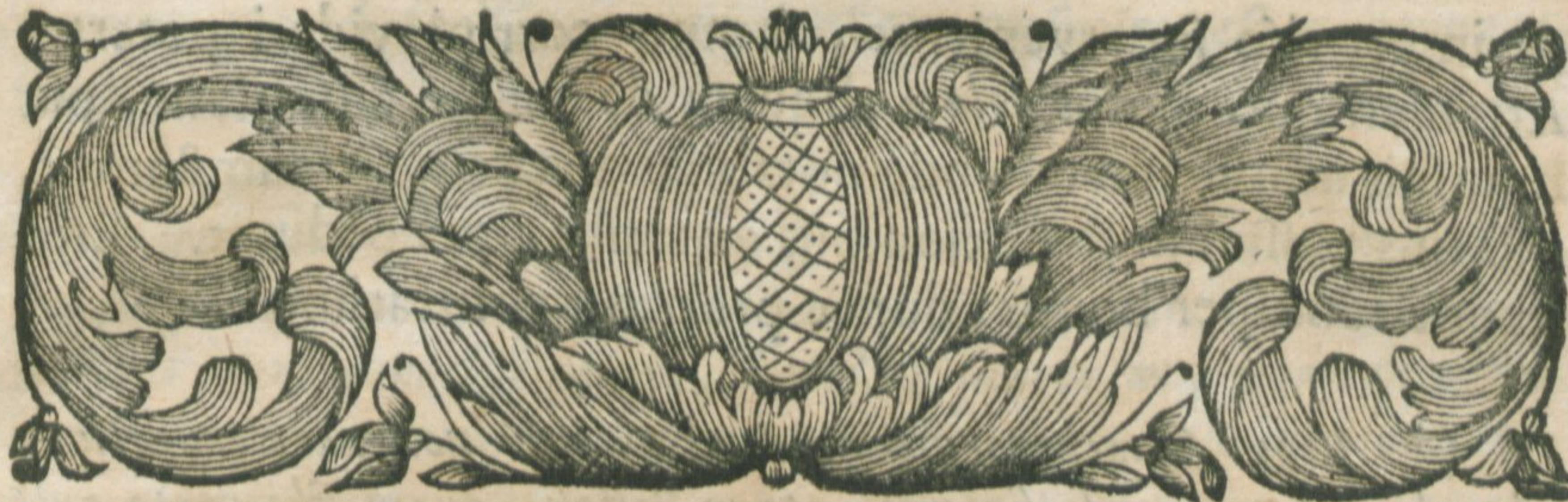
in memoriam veteris Conversationis
nuncupatum

à

M. GEORGIO WENDIO, Wratisl.
Gymnasii Thorun. Rectore & Prof. Publ.

23

I. N. F. C.

PRÆFAMEN.

DE CASPARO HOPPIO, Pannifice Goldbergensi, qui Laubæ opificium suum continuans, A. O. R. 1692. tempestate autumnali singulis ferme diebus circiter horam ut plurimum quartam vespertinam fixativo ligatus somno Conciones sive Homiliae S. è lecto recitabat, variæ passim circumferuntur Opiniones, quibus, quantum tribuendum sit fidei, vel Oedipus interdum vix divinaverit. Nemo tamen absolutam sibi de illis à me polliceatur θίκησιν. Harum aliquæ cum innocentiam hominis non parum affligant, equidem rogatus id solummodo in præsentî agam Schediasmate, ut famam ejusdem ab austerioris non-nullorum Censuris liberem; aliis, quæ de insolito isthoc in Germania Casu altius discutienda forsitan fuerint, maturiori Superiorum judicio relixis. Fave itaque L. B. &c, si intimiora nosti, cum erudito Orbe ea communicare ne dubites.

REFLEXIO PRIMA.

Nisi ὑποδηματίος nostri integritas mihi obstaret, augurarer statim in limine, ipsum, more inter Quackeros in Anglia * recepto, pulvere quodam ignoto, forte opiatō, raptum sibi attraxisse, adeoque dormientem vel quasi prædicasse ea, ad quæ antea vigilans se præparaverat. Affectatio nimirum primitus, non ex

ex improviso superveniente, somno corripi videri poterat. Attamen quo minus *dolum* aliquem de eodem admittam, pia hominis simplicitas, deinde notabiles quædam Circumstantiæ, inferius passim in Reflexionibus expressæ, præpediunt. Esto itaque tantisper bonus, donec probetur contrarium.

(* Aliqui Quackerorum in Anglia, cum non raro eruditione abundant, Opifices se fingunt, atque Ecstasi, quam sibi certo pulvere, in haustu vini macerato, conciliaverant, superata, in publico concionantur, omnia immediato Spiritus S. afflatu se accepisse nugantes. Sed Noster (1.) tantum abest, ut Opificem se simulaverit, ut potius per aliquot annorum intervallum tum Laubæ, tum alibi, lanificii sui documenta non una exhibuerit. (2.) Vere dormivit, nec unquam, nisi somnians, concionatus est. (3.) Nil bibit unquam, nisi rigore & sermone jam absoluto, idque refocillationis ergo. (4.) Tremorem nemo vidit, nisi cum ingenti strepitu aut crebra corporis agitatione è profundiori somno excitatus fuit. (5.) à DEO arbitratus est habere, quod prædicavit; immediatum autem Spiritus S. instinctum vel ignoravit penitus, vel nunquam certe jaclavit: tantum abest, ut ad concionandum se vocatum esse frivole perhiberet.)

REFLEXIO SECUNDA.

Cum sensus interni per somnum non ligentur, insuper & spiritus animales in dormientibus nequaquam ab omnibus cessent motu, probabile quidem videtur, Phantasie etiam in somnis garrienti, porro & Memoriae, rerum concreditarum manipulum etiam somniantibus porrigenti, in tali Casu aliquid largiendum esse; ceterum quanam virtute *elastica* officium illæ suum tam regaliter, tamque frequenter, (per cottidianas periodos) executæ sint, de eo non admodum proclive est, hariolari. Præternaturali enim, non naturali, motore pro-

provocatas id fecisse, extra omnem positum est controversiam.

(Memoriæ, proprie ceteris facultatibus animalibus, in tali status non parum debéri, arguit: (1.) quod Präco noster non unum, sed singulis fere Pericopis Dominicalibus respondentem, eundemque à priori identidem distinctum, semel & funebrem, sermonem habuit. (2.) quod non tumultuarie instar spermologorum blateravit, verum in sua subinde membra dispositos, styloque homiletico, ut vulgari, conferruminatos conceptus protulit. (3.) quod Personalia quedam, quæ vocamus, paucis ante, quam Clinicum ageret, mensibus Laubæ in templo D. MARIAE Virginis à se percepta, (ut Auctor eorundem mihi sincere retulit,) morbisico jam correptus statu ad Verbum repetiit, neque sive in Nominibus propriis, sive in comparatione defunctæ cum rosis, vel minimum quicquam immutavit. (4) quod aliquando concionans in hæc verba erupit: Ich werde manchem nicht recht geredet haben / daß ich ihm seine Sünde vorgehalten / aber ich muß euch davon abmahnen / ich bin darumb hier / und vom L. GOTTE eingesezt. Ach! wie habe ich öfters erfahren / wie häßlich mir ist nachgeredet worden! — Aber der gerechte Richter / Christus JESUS / wird die Gottlosen schon finden / die seinen Gesalbten anasten. Undenam enim ista omnia, nisi è memoria, cui olim, sicut ore Pastoris exciderant, tenaciter impressa fuerunt? Pastorem videlicet vel unctum DEI, sicut §. 1. jam monuimus, is nunquam se professus est; nemo quoque injuriam ipsi intulit. Occasio quoque talismodi Sermonum, aliquando in Patria comportandorum, fuit ista: junior adhuc, & priusquam ad Opificium admoveretur, impellente ita pia matre, Ecclesiasticas homilias cum cura semper auscultavit, domumque è templo redux, nunc in casa materna, nunc in campo, quorsum armenta pastum abduxerat, non sine dulcedine, ut ipse fassus est, ruminavit. Unde postea factum, ut t.t. Conclaves alias diserta promptitudine repeteret, & factus jam adultior

A. 1692. etiam in somnis non sine adstantium stupore ac admiratione declamitaret. En itaque Memoriam! His ita se habentibus aut miraculosa quedam tot Idearum infusio statuenda omnino, aut aliqua saltim Memoriae adminiculum admittendum in hoc Casu. Interea tamen suspensum quoque me reddit, quod expergefactus idem aliquoties inficiatus est, nihil horum sibi constare, que somnians predicaverat, adeoque repetendis iisdem se minime esse parem. Quod si enim memoriae vegetiori, ut est vigilans, minus primum hoc, de obnubilata, aut per statum præternaturalem alienata, quid dicendum?)

REFLEXIO TERTIA.

Qui Schwenckfeldistis aliisve fanaticis Oratorem nostrum somnolentum annumerant, justo durius de eodem sentiunt.

(Prope Goldbergam in Silesia, ubi natus ille ac educatus, & quidem in vico Harperßdorff / lange Neundorff / arme Ruhe / &c. commorantur Schwenckfeldi sequacium non pauci, à quibus ille differt (1.) ratione principii. Illi nimirum ex proæresi & quoties raptum senserunt, declamitant: Noster neque sciens, neque volens loquutus est, immo non sine causa interrogatus à me, numquid præ meditate diceret, iteratis vicibus regessit, se cum ignarissimis scire, quod aut quidnam ebuccinaverit. (2.) ratione modi. Illi vigilantes & vocatis in auxilium plerisque facultatibus animalibus; hic dormiens, similique destitutus adminiculo, concionatus est, sublatoque tandem, ut fertur, loquaci isto Veterno concionandi energiam prorsus depositus. (3.) ratione Objecti. Illi, ceu inter Eruditos notum, sequestratis non raro S. Litteris, Somnia utplurimum, interdum & cum regula credendorum pugnantia, crepant: hic, quantum ipsem non solum observavi, verum & ab aliis Veritatis amicis percipere potui, & Textus Evangelicos (Sedemque

co-

eorum) nunquam non præmisit, & ceteroquin in homiliis suis nihil ab Orthodoxa alienum effutivit. (4.) ratione finis. Illi, Experientia teste conantur, dogmati, quale nullum in S. Scriptura fundamentum habet, Visionibus aut Somniis suis autoritatem, nescio, quam, mercari: bic citra omnem intentionem ac visionem predicens, soli verbo divino inhæsit, de accurrentium Aa. applausu aut contemptu nil quicquam sollicitus. Ex superabundanti denique, &, ne quid dubii hac in parte maneret reliquum percontatus fui, quoties idem cum Schwenckfeldistis vicinis familiarius paulo conversatus fuerit? ad quod homo intrepide respondit, sibi nullum unquam cum istis fuisse commercium, immo se nullas unquam habuisse aut exspectare Visiones ac Apparitiones. Ubi ergo nunc Hoppius Schwenckfeldizans? Ubi fanaticus? Non sequitur: gregarius homo Conciones recitavit. Ergo transiit ad castra Spermologorum. Contrariae nimirum Circumstantiae contrarium Statum involvunt.)

REFLEXIO QUARTA.

INjuriam quoque faciunt homini, qui spiritu familiari dum talia pastoralia protulisse suspicantur.

(Cl. Dn. Tenzelio puerilla illa Gallica, quæ paucis abhinc annis alto itidem sepulta somno res elegantissimas elegantissimo idiomate patrio variis in oris prædicasse traditur, alicujus cum spiritu paredre collusionis, idque ob causas domi notas, suspecta est. Vid. Colloqu. Menstrua de A. 1689. p. 283. & 987. ubi è Reformatorum Delphinensium litteris pastoralibus integra recensetur historia. Noster, cœi cuncti norunt, qui hominis genium norunt, (1.) procul ab omni arrogantiæ typho nullam, ut illa, ex conciunculis habendis aut habitis aucupatus est gloriolam. (2.) Concionans in vitia & flagitia mortaliū, adeoque in ipsum vitii autorem, Satanam, gravissime non-nunquam invehebatur; quod utique facturus non fuisset, si ipsi vel implicitum saltim cum illo intercessisset pactum. (3.) adjuratus à me

à me, quoniam spiritu actus verba divina faceret, pie reposuit,
se arbitrari, quod optimo. (4.) quoties per valetudinem licuit,
Congressus ille sacros in templo primus adiit, postremus fere deseruit.
Absit igitur, spiritum familiarem in eo præsumere velle, qui memor
promissi, per Patrinos in Baptismo facti, Satanicas ex animo dete-
stabatur præstigias, Numenque cœlestis intemerato, quoad ejus fieri
potuit, Cultu venerari pro regula summa habebat.)

REFLEXIO QUINTA.

Num Morbo alicui, forte Catalepsi, vel etiam Caro, adscri-
bendus sit iste Effectus, experientissimis Medicis discutien-
dum relinquo.

(Caro, quam Catalepsi, præsens affectus videtur esse similior.
Hac enim, (uti è magni in re medica Oraculi, D. Melch. Sebizii,
aliorumque Poliatrorum, monumentis liquet,) æger derepente atque
ex improviso corripitur; ille homini ad Veternum composito (e. g.
Nostro) aliquale saltim Abdormiscendi spatiū relinquit. Catale-
ptici plerumque apertis, ut deprehensi sunt; Caro laborantes clausis
(ut Noster) stant vel jacent oculis. Catalepsis gravem inducit
stuporem, inque ipsa actione occupatum instar Statuae obrigescere
facit; Carus per narcoticum humorem altum quidem somnum,
(ut h. l.) nullam vero congelationem infert. (1.) Esto tamen,
Catalepticum insigniendum esse Hoppium, in uno certe parem is
habuit vix unum & alterum. Quod Galenus olim & cum eo Capi-
vaccius (in Animadvers. D. Joh. Broen in H. Regii Prax. Med.
lib. 1. Med. VI. p. 54.) observarunt, superfuisse nimirum quandoque
in Catalepsi (quoniam rarissime) visum vel auditum, id quoad
posteriori Pannifici nostro cum per quam paucissimis commune fuit.
Facuit ille, postquam à vapore stringente fixatus fuit, instar ful-
mine tactorum totus attonitus, nihil artuum exteriorum commo-
vens: ceterum, ubi fari incepit, Exordiolo, ut solebat, præmisso,
ad

ad explicationem Textus accesit nunquam, nisi tantillo silentio, quantum vel ad hymnum, vel ad Orationem Dominicam, singulis ab eodem aetibus commendari solitam, sufficere videretur, strictim a se observato. quid? quod & voces phrasesque, si quae inter pronunciandum aliter ac par erat, exciderant, etiamnum dormiens corrigebat, periodumque difficultiori interdum respiratione luxatam, pro re nata connectebat. Cujusnam verò hoc est, si aurium judicio pollutis non est? (2.) Quando deinceps pensiculamus, per horulam plus minus voce clara, distincta, fluida, tot homiliae recitasse eum, quot Paroxismi veterosi persensit injurias, cum obelisco notandum, neminem ipsum in hoc passu habuisse parem. Non defunt utique, qui in H. Regii Praxi Med. l. i. Medic. VI. Henr. ab Heers Observ. rar. 3. l. i. D. Theoph. Bonetti Med. Septentr. collatit. l. i. f. 13. c. 2. itemque D. Bierlingit Thesaur. Theoretico- Pract. Observ. XV. p. 187. Catalepsi vel Caro jam dudum laborasse prohibentur, sed elingues illi fuerunt universi singuli, non loquaces, immo animam agentibus simillimi. Unde celeberrimus Sebiziis in Speculo Med. Pract. Part. 2. f. 2. c. 21. p. 317 de Caro ita: non sentit aeger, nisi compunctus; & licet sentiat, non tamen loquitur. Judicent itaque Cl. Sanitatis Architecti, & quorsum tandem referendus fit predicans in somno Hoppius, pro sua per longinquam Experientiam sibi comparata notitia determininent. Evidem nolim falcam in alienam messem immittere.)

REFLEXIO SEXTA.

AN dixerimus, idem plane judicandum esse de nostro, quod Mottæus Vayerus (Tom. 2. Oper. Gall. ep. 61. p. 657.) de Gallo quodam, le Fevre, in Lingvis per somnum loquendis felicissimo, recensuit, videlicet monstrorum hoc esse penitus ac altioris indaginis?

(Ita est: quemadmodum le Fevre, ita Hoppius, vigilans dormire videbatur. nam obtusi aliquid & stupidi præse ferebat, cum
b dor-

dormiens multo alacrior ac vigilantior (in Sermone) videretur.
Cum evigilaret, nihil de actis suis reminisci poterat, nisi quod ex
intenso capitis dolore ipse judicaret, multis se delassatum esse Ser-
monibus. At vero Gallus iste (1.) vino adusto aut Hippocratico
plenus; noster sine tali vehiculo obdormiscens, disserebat. (2.)
Ille non, nisi interrogatus, responsa dabat; noster etiam nemine
invitante vel auscultante concatenatum Sermonem absolvebat. (3.)
Ille Candanensi, Tupinambarum, Anglico, alio, Sermone se allo-
quentibus eodem idiomate animi exposuit sensa; noster talium Lin-
guarum, quæ in quibusdam affectibus non vanè suspectæ sunt, igna-
rus, ipsam credendorum ac agendorum scaturiginem aggressus est.
(4.) Utut denique Vageri rationes (quas propter Autoris defectum
convasare in præsens non licuit,) in Scenam produceremus, pericu-
lum tamen esset, ut B. L. satis facerent. Quanquam enim ille in
causis hujus rei indagandis omnem navavit operam, Morhofio
tamen judice, (libr. 2. Polyhistor. c. 9. p. 423.) nondum omnes visus
est soluisse nodos.)

REFLEXIO SEPTIMA.

PRO Ecstasi divina, quanquam imperfecta, facere videtur,
(1.) quod homini, etiam vigilanti, nedum per stuporem
quasi congelato, per naturam ferme impossibile videatur,
simul Textus, simul Homilias plus L. totidem dierum inter-
stitio, idque sine notabili aliqua hæsitatione aut cerebri defa-
tigatione, declamare. (2.) quod, quia Catalepsis & Carus
reminiscentiam quoque, ut alia sensuum interiorum Officia,
(juxtu Bonetum l. c. 2. p. 103.) impediunt, ad superius aliquod
in dicendo movens, sensuumque prædictorum aliqualem usum
indulgens, principium recurrentum sit. (3.) quod jam du-
cum animæ quædam devotæ, simili propemodum Ecstasi cor-
reptæ, piæ meditationes elocutæ sint. †. E contrario, ne
Ecstasim vel ἀναγνώσην aliquam in homine nostro admittamus,
ob-

obstat, (1.) quod donum prophetiae (*in rebus fidei*) jam pri-
dem exspiraverit, hodieque nemo immediatum Spiritus S.
afflatum polliceri sibi habeat. (2.) quod exempla coacerva-
torum à D. Jacobo Fabritio Prophetarum (*in Probatione eorum*
ævo visiones divinas (*in rebus fidei*) habuerunt, ad hodiernos
Visionistas N. V. C. Eorum dein, qui è mediorum Seculo-
rum historia congesti prostant, fidei suspectæ sunt aliqui:
qua ergo fide hic allegantur? quodsi vero *de futuro Ecclesiae*
aut Reipubl. statu utcunque, certe sine inspiratione ac vocatione
immediata, vaticinati sunt alii, quid hoc ad Pannificem no-
strum, *Divinationum aut prædictionum* vanitate nihil quicquam
delectatum aut fascinatum? (Vid. *Consil. Theolog. Witteb.* P. I.
p. 813.) (3.) quod in *Præconis nostri Concionibus* nihil extraordi-
narium, nihil in fide novum aut paradoxum, animadvertere li-
cuit.

(*De religioso quodam Monacho Cœnobii Paris.* refert D. Joach.
Hildebrandus, (c. 7. de Veterum Arte bene moriendi §. 14. p. 109.)
eum oculis in morte natantibus atra coram districto DEI judicio in
Ecstasi positum probitate sua absolvit non potuisse, quin altum cla-
marit: O me miserum! si sic agitur, melius erat, non nasci! nec
diu post: libram fideliter tracta. & porro: appone aliquid de
D. N. J. C. tormentis & cruciatibus. tandem respirans: nunc bene
habet! Adstantes juvenem somniantem miratos, ad se reversum
quesivisse: numquid vidisset? cur ita clamasset? respondisse
agrum, se totius Vitæ rationes de quovis, etiam otioso, verbo & oc-
ulta cogitatione reddere jussum, merita Operum produxisse, eaque
æqua lance in libra cum peccatis suis exposita, multo leviora reperisse,
quam quibus in rigoreso illo judicio consisteret: itaque ad Christi me-
ritum configuisse, & libertipendem rogasse, ut, quod propriis meritis
deesset, adjecto Christi patientis merito suppleret, quo facto libram
in suas declinasse partes, & se causam obtinuisse.)

76530 OK

REFLEXIO ULTIMA.

Quid ergo tandem? an asseverabo, hominem nostrum, per naturam ad concionandum dispositum, juniores adhuc crebra Sermonum repetitione tamdiu Lingvam Memoriamque exercuisse, donec præternaturali aliquo affectu, (incertum, quoniam?) tanquam virtute elastica, provocata ea ac quasi concentrata, sub direktione DEI extraordinaria, etiam dormiens Concionum S. insolitam promeret farraginem? Sane! quod supra laudatus Sebizijs l. c. p. 379. tali in Casu statuit, idem & ego statuam. Ille non difficitur, penitus latere modum causandi in Catalepsi, quin & excedere captum humani ingenii, & procul omni dubio θεών in eadem subesse. Quanto potius ego ingeminavero, app̄nta esse hæc Acta nostra? Quodsi propterea Conjecturæ istæ nihil stringunt, (pro stringentibus enim eas non vendito,) satis fortasse in præsens fuerit, è Circumstantiis, cuivis Reflexioni suppositis, &, quod maximum est, ex Eventu, qui omni macula caruit, adstruxisse, nullius fraudis, nullius Schwenckfeldici Enthusiasmi, aut nefariæ cum spiritu familiari collusionis, reum esse hominem. Dum enim pleniora & planiora non constituerint, præstat utique, interea, quis vel qualis ille non fuerit, evicisse, quam eundem prorsus indefensum reliquisse.

Doctiores doctiora divinent.

S. D. G.

GEDANI,

Typis JOHANNIS ZACHARIÆ STOLLII,
Athenæi Typographi 1699.

Q.K. 149,51.

De
PANNIFICE GOL

ANNO CHRISTI M.

LAUBÆ LUSAT

(Exemplo in Germania ha
vicibus plus L. in Somnis

SCHEDIASM
THEOLOGICO-PHILO

VIRO GENEROSO ET PER

DOMINO

DN. ABRAHAM

Toparchæ in Protsch /

Leuten & Sare

DUCATUS WRATISLAVIE

AD CONVENTUS PUBLICOS

DOMINO ET PAT

VERE GRATI

in memoriam veteris C

nuncupatum

à
M. GEORGIO WEN

Gymnasii Thorun. Rectori

